

Мария Илиева

Като устни...

Не заспива само луната,
кроткият вятър люлее завеса,
изтъкана от люляк и бели звезди.
Две очи в тишината говорят,
длани се сплитат...
Примира нощта.
Като устни отворен прозорец
шепне за обич... и сребърен бриз.
Пръсти прокрадва по голото рамо,
посипани плахо със моите коси.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10063>]